

متن پرسش

سلام علیکم: به حکم آیه «لم یلد و لم یولد» خداوند از آنجایی که زایش ندارد و غم قصه خنده عصبانیت خشنودی و این قبیل احساسات در او راه ندارد چون نوعی زایش است پس این تعبیری که در روایت و قرآن هست که خداوند با فلان کار عصبانی می شود خشم می گیرد یا خشنود می شود راضی می شود بنده تا آنموقع خوب بوده بعد گناه کرده خدا عصبانی می شود پس این چیزها با توجه به روایت امام حسین در جواب تفسیر الصمد به مردم بصره در خدا نیست پس منظور این احساساتی که خداوند در اثر اعمال بندگان پیدا می کند چیست؟ خودم در نظرم این است که منظور این است انسان با اعمالش جوری رفتار می کند که شایسته چیزی که ما نام آن را خشم یا خشنودی و رضایت می گذاریم از طرف خدا می کند و این خشنودی و عصبانیت ها در ذات او نیست بلکه عدالت او ایجاب می کند با ما آنطور که رفتار کردیم رفتار کند به علاوه فضلش که ما نام آن را حال خشنودی یا عصبانیت می گذاریم حال اگر شما نقدی یا حرفی در تکمیل دارید ممنون می شم بفرمایید با تشکر از شما.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: آری! به گفته حکما، خداوند محل حوادث نیست ولی همین که بنده‌ای از بندگان او طوری عمل کنند که دیگر شایسته رحمت او نباشند و او از رحمت خود دریغ کند؛ به معنای غضب است. موفق باشید